

over zijn verhaal zoals een meeuw over het water, nu en dan naar beneden duikend voor de lekkerste hapjes. Ten slotte, in het donkerkomische 'Pierre en Adèle', zijn we getuige van een grensgeschied. Twee Franse families, de Chrétiens en de Corbés, zijn eigenaars van een dal. Door het midden van het dal loopt een riviertje, dat de grens vormt. Het probleem is dat de rivier nu en dan haar bedding een héél klein beetje verlegt. Hierdoor voelt nu eens de ene, dan weer de andere familie zich benadeeld. De Corbés zijn hugenoten, de Chrétiens zijn katholiek, waardoor het kleinzielige grensconflict de allure van een Franse jihad krijgt. De grote middelen worden niet geschuwd: wapens, klemmen en brandstichting. Ook in dit verhaal verstrijkt de tijd razendsnel, maar toch voert dit naar andere interpretaties.

Alles vloeit

Een rivier kan in de literatuur veel symboliek dragen. In de drie novellen 'staat' de rivier telkens voor iets anders. De Aisne wordt, als ze buiten haar oevers treedt, een symbool voor de oerkrachten in zichzelf die de verslaafde acteur niet onder controle heeft. In 'De reis naar de maan' is de rivier de tijd zelf, die razendsnel verglijdt en waarop de personages geen vat krijgen. Of misschien is ze het leven, die stroom waarop je je alleen maar drijvend kunt houden, en minimaal bijsturen – de personages in dit verhaal hebben immers niet heel veel greep op hun bestaan. In 'Pierre en Adèle' ten slotte moeten we denken aan het 'Panta rhei' van Heraclitus. 'Alles vloeit', alles verandert. Zoals de bedding van dat onbenullige stroompje telkens pesterig een beetje verschuift, zo verschuiven ook de machts- en andere verhoudingen tussen de bekvechtende families.

Rivieren roept bewondering op voor het meesterschap van de auteur, die complexe, levensechte personages kan tekenen in een handvol scènes. Het roept grote melancholie op, omdat de lezer machteloos moet toekijken hoe de personages kansen op liefde en een beter leven laten liggen. En het doet je snel verder lezen, want je weet nooit wat de auteur zijn personages zal laten overkomen achter de volgende bocht in de rivier. Driessen schrijft een haast tijdloos, onnadrukkelijk literair Nederlands: dit boekje leest als een herontdekte klassieker. Of als een toekomstige klassieker, want Ri

vieren is het beste wat ik in jaren heb gelezen.